

Dr. Sirák András

Az öreg halász és a magyar tenger

Lírának drámai,
drámának lírai történet

Az öreg halász elment halászni. Éppen a Velencei-tóra, kedvenc törzshelyére, kedvenc horgásztársáival együtt, mint tette ezt már évtizedek óta gyakran.

Az Úr ott, a horgászás végén magához szólította, hirtelen, minden előzetes panasz nélkül, barátai körében meghalt. Mivel a horgász cimborák a területet jól ismerték, hamar telefonáltak a rendelőbe.

Nosza, a sürgősségi betegellátást kedvelő doktor és kedvenc asszisztensei azon nyomban a helyszínre siettek, és a zuhogó esőben konstatálták az Úr döntését. De ugye, milyen gyarló is az ember, alkudozni kezdtek az Úrral:

- Nem lehetne ezt egy kicsit későbbre halasztani, Uram? - kérdezték, és ezen közbe a bácsit intubálták, lélegeztették, infúziót szereltek össze, a félautomata defibrillátor elektródáit ráhelyezték a bácsi szívére, majd megállapítva, hogy a bácsi szíve éppen fibrillál, meg is ütötték néhányszor, gyógyszereket adtak, meg minden.

Eközben az eső egykedvűen zuhogott, egyáltalán nem respektálva, hogy ez a doktornak és asszisztenseinek munkáját nehezíti. Időközben a környék kezdett benépesülni szirénázó autókkal. Először megjött a legközelebbi mentőautó, majd néhány perc múlva a rohamkocsi is. Mindenki tette a dolgát: a mentők is, a doktor is csapatával, meg az eső is.

Az Úr döntése azonban megmásíthatatlannak tűnt. A bácsi újraélesztését valamivel több mint egy órás küzdelem után abba hagyták, és csatát veszítve kullogtak el a helyszínről. A rendelőbe

visszaérve az orvos néhány telefonnal kinyomozta a bácsi hozzátartozóit, és értesítette őket, majd elgondolkodott:

- Azt, hogy néha elveszítjük a csatát, megszoktuk; azt, hogy eközben hárman, a rendelő dolgozói úgy eláztunk, hogy nem volt rajtunk olyan ruhadarab, amiből nem lehetett volna csavarni a vizet, nem jó, de elfogadjuk; az, hogy autómmal a felázott mólón negyedórás próbálkozással veredtem magam vissza a parti útra, mindennapos küzdelem, miért is nincs kétéltűm? Az, hogy több, mint egy órás munkánkat a társadalombiztosító 350.- forintra becsüli - és akkor még szerencsénk volt, mert a bácsi tárcájában megtaláltuk a TAJ számát - , az valami nagy bajt sejtet. Nagyon nincsenek a helyükön az értékek ebben a magyar egészségügyben, de ez még nem minden. Kiszámoltam, mit költöttünk el erre a sikertelen próbálkozásra:

- egy pár defibrillátor elektródát	6800 Ft
- egy endotracheális tubust	900 Ft
- egy üveg Ringer oldatot	310 Ft
- egy Branule-t	220 Ft
- egy infúziós szerelék	110 Ft
- 10 ampulla Tonogént	1100 Ft
Összesen:	9440 Ft

Ezek csak a fogyóeszközök, mert az orvos és a nővérek munkája, a négy vagy öt telefon a hozzátartozóknak, a ronggyá ázott ruhák, hát ezek fedezésére szolgál a háromszázötven forint. Lehet ugyan, hogy ezzel még baj lesz. Mert a bácsi elhalálozván nem tudta aláírni az ambuláns jelentést, így elképzelhető, hogy a társadalombiztosítási pénzére gondosan ügyelő OEP erre az akcióra - aláírás hiányában - nem fizet.

Náluk ugyanis rend van, és ilyenre volt már példa.

Olyan ez, mint az ominózus regényben az öreg halász harca a tenger minden hatalmával szem-

ben. Előre tudta, hogy nem nagy az esélye, mégis megpróbálta. Valahogy így érzem én is magam, sajnos annyi tapasztalatom már van, hogy sejtettem, kicsi az esélye a győzelemnek, de az orvos már csak ilyen, akkor is megpróbálja. Az én asszisztenseim olyanok, hogy ha a főnök megy valahova, vakon követik. Nem a háromszázötven forintért, hanem azért, hogy a bácsi irattárcájából mosolygó kis unoka még egyszer láthassa a nagypapát, azért, mert ehhez értünk, és szívesen csináljuk. De azt, hogy ez a csata nekünk közel tízezer forintunkba került, azt csak utána számoltam ki.

Az, hogy a regénybeli öreg halász esete valóban megtörtént-e, csak sejtjük, az én történetem az öreg halászról, igaz!

Pályázati felhívás!

Felhívjuk kedves olvasóink figyelmét, hogy az „Egy orvos feljegyzései” című pályázatunkra továbbra is várjuk írásaikat. Kérjük, hogy nevüket és címüket is tüntessék fel, hiszen díjazni csak azokat a pályamunkákat tudjuk, amelyek szerzőit ismerjük.